

[Jesper Simonsen.]

blemer, som ligger her, og jeg tror, at dette Arbejde har sin meget store Værdi.

Det gælder jo om ved en Straffelovgivning og ved Behandlingen af disse Personer at indrette sig ud fra de foreliggende faktiske Forhold, ud fra Kendskabet til alle de Omstændigheder, som her bør komme i Betragtning; Ordningen maa ske ud fra et saadant Kendskab, hvis den skal tilrettelægges med fornødent Haab om at opnaa de gunstige Resultater, det vil sige den Beskyttelse af Samfundet, som det er Hensigten og udelukkende Hensigten at forfølge med hele Straffelovgivningen.

Den Udvikling indenfor Kriminalogien, som jeg her berører, faar ofte i den offentlige Omtale Karakteren af eller bliver bedømt som værende særdeles human, ofte beskyldes den simpelt hen for Forbrydervenlighed.

Intet er mere fejlagtigt. Hele Bevægelsen har intet med Forbrydervenlighed at gøre, den tilsigter aldeles ikke i og for sig en mildere Behandling af Forbryderne i al Almindelighed, men den tilsigter en rigtigere Behandling, en mere formaalstjenlig Behandling, der kan give de Resultater, som Samfundet ønsker med hele sin Straffelovgivning og Straffelovfølgning. Og dér viser Erfaringerne, gennem de Studier, der er gjort, at dette bedre Resultat kan man i mange Tilfælde kun vente ved en strengere Behandling end den, man hidtil har anvendt overfor Forbryderne; paa andre Omraader kan Resultatet ventes ved en lempeligere Behandling, og i en tredie Gruppe af Tilfælde vel kun ved en helt anden Behandling end den, man hidtil har anvendt.

Hele den Udvikling, som jeg her har omtalt i al Korthed og ud fra almindelige Synspunkter, har med Hensyn til Straffelovgivningen navnlig affødt Krav paa to Omraader.

For det første Krav med Hensyn til Afgrænsningen af det strafbares Omraade, Det er en gammel Erfaring, at en Straffelovgivning med visse Mellemlum trænger til en Revision af sin Afgrænsning, saaledes at den kommer til at svare ikke alene til Samfundets Behov efter de faktiske Forhold, men ogsaa til den nu herskende Retsopfattelse, den Retsfølelse, der raader i Samfundet.

Det Arbejde, som er gjort her i Retning af en rigtig Tilpasning af det strafbares Omraade, er jo nedfældet i Straffelovforslagets specielle Del, og som Udtryk for en Opfattelse af det almindelig taget maa jeg sige, at jeg tror, man dér i alt væsentligt

har ramt det rette. Man har foretaget en forsigtig Afpasning efter Nutidens Forhold. Denne Ændring i Omraadets Afgrænsning kommer frem paa den ene Side ved, at man har slettet Straffebestemmelser eller gjort Straffebestemmelser mildere, og paa den anden Side ved, at man lægger nyt Land ind under det strafbares Omraade.

Hvad Ændringerne angaaende Indskrænkning af det strafbares Omraade angaar, har man vist al Forsigtighed, og jeg tror ingenlunde, man er gaaet for vidt dér. Jeg kan ikke undlade her at gøre opmærksom paa, at det, man er vant til i et Samfund at betragte som strafbart, er man paa Forhaand i det paagældende Samfund ret indstillet paa at mene bør være strafbart. Menneskene har vanskeligt ved at frigøre Handlinger fra det strafbares Omraade, som har været inddraget under det.

Jeg skal nævne et Eksempel, som er letfatteligt, og som er nævnt saa tidt. Eksemplet er ikke enestaaende, man kunde nævne mange andre. Det Eksempel, jeg her vil nævne for at klargøre min Tanke, er hentet fra England og bestaar i, at i England er den Dag i Dag Forsøg paa Selvmord strafbart. Man vil i engelske Aviser stadig kunne læse dette, at en Person er anholdt, fordi han har begaaet Forsøg paa Selvmord. Sagen gaar sin Gang, han faar sin Straf.

Dér er den engelske Straffelovgivning altsaa langt tilbage. Det er over 100 Aar siden, vi her i Landet forlod dette, at Forsøg paa Selvmord skulde være strafbart; jeg tror, den sidste Dom her i Landet ligger tilbage til saadan noget som 1805. Som et Kuriosum kan jeg nævne, at i sytten Hundrede nogle og halvfjerds var man her i Landet ikke kommet længere end, at man dømte en Mand til Døden for Forsøg paa Selvmord. Vi har altsaa for længst forladt den Opfattelse, at Forsøg paa Selvmord skulde være strafbart.

Retsopfattelsen paa det europæiske Fastland kan i Almindelighed ikke indse, at det er nødvendigt at opretholde en Straffebestemmelse for Forsøg paa Selvmord. Engelske kriminalistiske Forfattere, som beskæftiger sig med Problemet, kan godt forstaa hele den Argumentation, der fremføres paa Fastlandet for Straffrihed paa dette Omraade, og forstaa, at alt taler for, at man maa opgive Straf; thi Straf, hvor der ingen Nødvendighed er derfor, er naturligvis et Onde. Men saa stærkt binder det tilvante paa dette Omraade, at man kan se engelske Forfattere, efter at have gennemgaaet hele Argumentationen for at forlade Strafbarheden, dog til sidst i nogle faa